

Az abaligeti barlang.

(Tervrajzzal.)

Lapunk mult évfolyamának 9—10. számában (299—303. l.) közöltük az abaligeti barlangnak, a Dunántúl legnagyobb barlangjának leírását. A cikk szerzője, *Kiss József* úr szíves fáradozásának köszönjük, hogy ez alkalommal a barlang alaprajzát is közölhetjük, mely a barlang felmérését eszközölő mérnök eredeti felvétele után készült. Egyúttal az említett cikkhez pótlásul még a következőket közöljük:

A felmérést eszközölő bányamérnök nézete szerint a barlang a tavon túl is folytatódik; nézete szerint ugyanis a barlangtető sziklafala belenyúlik a tó vizébe, mi által a barlangot elzárni látszik, tényleg azonban csak ketté osztja a tavat. Miként másutt is, úgy Abaligeten is különféle babona és néphit fűződik a barlanghoz. A nép hite szerint a barlang zúgásával jelzi az időváltozást; mondják továbbá, hogy vize télen meleg, nyáron hideg, és oly terjedelmű, hogy néhány malmot is hajt. Hogy a barlang vidéke már ős időkben be volt népesítve, kitűnik abból, hogy a barlang fölötti közeli dombtelepén őspogány temetkezési halmok (tumulusok) láthatók, melyekből az 1889. márczius 19—22-én rendezett ásatások alkalmával több urna emeltetett ki, néhány bronzmaradvánnyal (karperecz, mellű stb.) együtt.

